

**Răspuns la întrebările copiilor tăi despre
Israel, Hamas și Gaza.**

**„Ce crezi că se va întâmpla până la urmă în Israel?
Care va fi efectul aici?”**

Autor: Jodi Rudoren

Tradus și redactat: Victoria Sara Dazin

La micul dejun de duminică, chiar înainte să cunoaștem detaliile îngrozitoare și amploarea oribilului atac al Hamas asupra Israelului, grădinița rabinului Yael Buechler a întrebat: „Îi place lui Dumnezeu oamenii care aruncă rachete în Israel?”

Un membru al Uniunii Studenților Evrei de la liceul Montclair din New Jersey, unde gemenii mei sunt juniori, s-a întrebat câteva zile mai târziu: „Cum pot ajuta să-mi informez prietenii și familia, evrei sau nu, într-un mod care să nu fie dăunător. către oricine?”

Și în mijlocul acestei săptămâni chinuitoare și terifiante, un tânăr de 16-ani din Sterling, Virginia, pe nume Avery Scott, mi-a trimis un e-mail pentru a spune că „atât arabii, cât și nearabii au spus lucruri cu adevărat îngrozitoare despre mine”.

„Ce le spun oamenilor care spun toate aceste lucruri antisemite?” ea a întrebat. „Pot să cer școlii să recunoască hărțuirea, sau trebuie să fie neutri, astfel încât să nu pară că iau o parte? Și, cel mai important: ce crezi că se va întâmpla până la urmă în Israel? Care va fi efectul aici?”

Avery, nimeni nu știe ce se va întâmpla până la urmă. Dar mă bucur că ai întrebat. Așa cum am scris într-un eseu din noua antologie Jewish Priorities, a pune întrebări grozave nu este doar coloana vertebrală a jurnalismului, ci este inima care bate a iudaismului. Și în lumea noastră din ce în ce mai haotică, pe măsură ce încercăm să înțelegem acest conflict extrem de complicat, în timpul acestui atac emoțional confuz, a veni la lucruri dintr-un loc de curiozitate nu a fost niciodată mai important.

Așa că, așa cum am făcut acum doi ani în timpul ultimei, mult mai mici conflagrații Israel-Gaza, am adunat o grămadă de întrebări de la copii (și câteva de la părinții lor) săptămâna aceasta. Iată câteva răspunsuri - rețineți că acestea sunt lucruri greu de citit pentru oamenii de orice vârstă.

Ce este Hamas exact și sunt ei? Așa cum susțin ei, rezistența palestiniană la ocupația israeliană? Care este rezultatul lor dorit?

Hamas este o mișcare politică militantă islamistă fondată în 1987, o ramură a Frăției Musulmane din Egipt. Este, de asemenea, o organizație teroristă,

clasificată ca atare de către Departamentul de Stat al SUA din 1997. Aripa sa militară, care a efectuat brutalul atac terorist de weekendul trecut, ucigând aproximativ 1.200 de israelieni și răpind probabil 150, se numește Brigăzi Al Qassam. Ei sunt susținuți de Iran.

Palestinienii văd Hamas ca parte a rezistenței lor împotriva ocupației israeliene. Dar este o mișcare de rezistență înrădăcinată în violență și teroare. Și definește în mod inexact ocupația. Conform dreptului internațional, Israelul ocupă Cisiordania, teritoriu pe care l-a ocupat în timpul războiului din 1967. Dar Hamas definește toată ținutul dintre râul Iordan și Marea Mediterană drept Palestina și, prin urmare, consideră Israelul adecvat - statul evreu și democratic declarat în 1948 și sancționat în temeiul planului de împărțire al Națiunilor Unite înainte de aceasta - ca teritoriu ocupat, ceea ce nu este.

Din păcate, conform propriei cartări a Hamas, care este plină de tropi antisemite, rezultatul dorit este să ștergă Israelul de pe hartă - și să ucidă evrei. Include un hadith, o zicală a profetului Mahomed: „Ziua Judecății nu va veni până când musulmanii se vor lupta cu evreii și îi vor ucide. Atunci, evreii se vor ascunde în spatele stâncilor și al copacilor, iar stâncile și copacii vor striga: „O, musulmane, este un evreu care se ascunde în spatele meu, vino și omoară-l”.

Câți oameni sunt în Hamas? De ce nu pot scăpa de acei oameni?

Este greu de spus câți oameni sunt în Hamas, pentru că nu există cărți de membru. Am menționat că Hamas este un partid politic, precum și un grup terorist. Hamas a câștigat ultimele alegeri legislative palestinienesc – dar asta a fost în 2006! Nu au mai avut loc alegeri de atunci din cauza disfuncției profunde din politica palestiniană și nu există un legislativ funcțional care să joace un rol semnificativ în Gaza sau Cisiordania.

În esență, Hamas a condus Gaza de la o bătălie sângeroasă cu rivalul său politic, Fatah, în 2007. Asta înseamnă că cei 2 milioane de rezidenți palestinieni din Gaza, care sunt în mare parte extrem de săraci, se bazează foarte mult pe Hamas pentru nevoile lor de bază. Și Hamas este o forță politică opresivă, care reprimă

feminismul și libertatea de exprimare, impune respectarea strictă a legii islamice și, uneori, torturează palestinienii văzuți ca trădători.

Cel mai recent sondaj al Centrului Palestinian pentru Cercetare în Politică și Sondaj, din septembrie, a constatat că majoritatea palestinienilor nu ar participa dacă ar fi alegeri acum, un semn al disfuncției politice profunde. Dintre cei 46% care au spus că vor vota, majoritatea – 56% în total și 65% dintre cei care locuiesc în Gaza – au spus că vor vota pentru liderul Hamas, Ismail Haniyeh, mai degrabă decât pentru actualul președinte palestinian, Mahmoud Abbas de la Fatah., care este extrem de nepopular. Dacă ar exista alegeri legislative, arată sondajul, Hamas și Fatah ar obține 34% și 31% din voturi.

Înspăimântător, sondajul a arătat că 71% dintre palestinieni și 79% dintre cei care trăiesc în Gaza au susținut grupurile armate (versus rezistența non-violentă). Și după crizele violente din trecut cu Israelul, ca în 2021, sprijinul pentru Hamas a crescut în general. Există disidenți în Gaza care disprețuiesc Hamas și tacticile sale teroriste, dar sunt în mare parte prea îngroziți pentru a vorbi.

Israelul, de-a lungul anilor și în această ultimă rundă de lupte, a asasinat mulți lideri Hamas și comandanți Qassam. Dar experții estimează că există 30.000 de luptători Hamas înarmați și antrenați în Gaza, așa că dezrădăcinarea tuturor, în special în terenul urban intens aglomerat din Gaza și având în vedere rețeaua de tuneluri subterane pe care Hamas o menține, este extrem de dificilă.

De ce ar începe cineva un război într-o vacanță?

De fapt, o mulțime de bătălii s-au purtat istoric în sărbători. Unul dintre cele mai notorii este Războiul de la Yom Kippur, când Egiptul și Siria au atacat Israelul în cea mai sfântă zi a calendarului evreiesc. Acest atac al Hamas, care a lovit Israelul la 50 de ani și la o zi după acea invazie de Yom Kippur, a avut loc în timpul festivalului evreiesc Simchat Tora, de obicei una dintre cele mai fericite zile ale anului nostru.

Presupun că acești teroriști au crezut că momentul ar fi un avantaj, deoarece israelienii ar fi distrași de sărbătorile lor de sărbători. Petrecerea de dans pe toată durata nopții în deșert, unde Hamas a ucis peste 200 de israelieni și i-a răpit pe alții a fost una dintre acele sărbători.

A fost Israelul atacat atât de puternic tocmai acum pentru că au probleme politice sau a fost din alt motiv?

Israelul a fost zdruncinat de protestele politice pe tot parcursul anului din cauza planului guvernului său de dreapta de a revizui sistemul judiciar, restrângând puterile Curții Supreme în moduri pe care mulți - inclusiv eu - le văd ca subminând infrastructura sa democratică. Peste 100.000 de protestatari pro-democrație au umplut străzile în fiecare sâmbătă seara timp de 40 de săptămâni. Societatea este profund, profund divizată.

Nu pot spune cu siguranță că Hamas și-a cronometrat atacul din cauza diviziunii politice. Dar pare clar că diviziunea politică a făcut parte din ceea ce a alimentat eșecurile de informații care au lăsat Israelul atât de vulnerabil.

Pictura lui Naomi Fuks în memoria tuturor victimelor teribilului masacru.

La ce vârstă sunt recrutați oamenii în Forțele de Apărare Israelului? Cât timp servesc și cum aleg ceea ce fac? Câți ani au oamenii care servesc în rezerve?

Cei mai mulți israelieni intră în armată după liceu, la vârsta de 18 ani, deși unii fac mai întâi un program de conducere de un an numit mechina - în ebraică

pentru pregătire - care include studiu și serviciu. Bărbații servesc minim 30 de luni (reduc în 2020 de la 32 și de la 36 înainte) iar majoritatea femeilor doi ani. Evreii haredi sunt, în general, scutiți de proiect, iar multe femei ortodoxe moderne – precum și unii cetățeni non-evrei și o mână de obiectori de conștiință – fac serviciu național civil în loc de armată.

Procesul de determinare în ce unitate servește soldații individuale este complex. De la o vârstă foarte fragedă, mulți copii evrei israelieni visează să fie în prestigioasa brigadă de infanterie Golani sau în parașutiștii de elită sau în corpul secret de informații 8200. Modul în care funcționează în sine este un amestec de teste fizice, intelectuale și psihologice - poate fi la fel de competitiv și misterios ca procesul de admitere la colegiu Ivy League!

Serviciul de rezervă, sau miluim în ebraică, este obligatoriu pentru majoritatea bărbaților până la vârsta de 40 de ani și pentru femeile din unitățile care nu sunt de luptă până când dau naștere unui copil. Dar majoritatea oamenilor nu sunt chemați la miluim în fiecare an. În vremuri de criză ca aceasta, mulți oameni de peste 40 de ani se oferă și voluntari pentru serviciu de rezervă. Mobilizarea actuală a Israelului de 360.000 de rezerviști este cea mai mare de la Războiul Yom Kippur din 1973.

Israelul a spus Națiunilor Unite aseară că 1,1 milioane de locuitori din nordul Gazei ar trebui să se mute pentru propria lor siguranță. Ce se va întâmpla de când nu au unde să meargă? Gaza are aliați/țări care să poată ajuta?

Unii oameni din Gaza au început să împacheteze și să se deplaseze spre sud, dar ONU a avertizat că o astfel de evacuare în masă ar crea un dezastru umanitar. Partea de sud a Fâșiei Gaza are infrastructură și resurse mai slabe. Drumurile au fost deja avariate în timpul războiului.

Egiptul se află la granița de sud a Gazei și, teoretic, ar putea să-și deschidă punctul de trecere și să cuprindă oamenii din Gaza, dar asta nu s-a întâmplat niciodată până acum. În ultimele două zile, Egiptul a cerut Israelului să înceteze

bombardarea trecerii, numită Rafah, astfel încât să poată fi folosită pentru a transporta ajutoare de la Crucea Roșie și altele. Statele Unite au discutat cu Egiptul despre utilizarea trecerii ca rută de ieșire pentru non-palestinienii care sunt blocați în Gaza chiar acum.

Gaza nu este o țară, așa că nu este tocmai corect să ne gândim că are „aliați”. Dar Qatarul a oferit în trecut mulți bani Gazei și a încercat să ajute la menținerea locului în funcțiune. Lumea arabă vorbește întotdeauna despre sprijinirea palestinienilor, dar nu a făcut niciodată pași majori, cum ar fi salvarea acestui număr imens de oameni de riscurile unor atacuri aeriene sau unei posibile invazii terestre.

De ce iau ostatici?

Aproximativ 150 de persoane, majoritatea evrei israelieni, dar și unii cetățeni americani și oameni din Thailanda, Franța și alte locuri, se presupune că au fost răpiți de Hamas sau de un alt grup terorist, Jihadul Islamic, în timpul atacurilor de sâmbătă. Sunt atât soldați, cât și civili, niște bunici și chiar niște copii mici. Nu știm unde sunt exact, nici măcar câți dintre ei sunt încă în viață. Una dintre cele mai oribile părți ale acestei săptămâni este să-ți imaginezi prin ce trec.

Acest lucru este fără precedent în amploarea sa. Dar luarea de ostatici este o tactică comună pentru teroriști, inclusiv pentru Hamas. Ei folosesc ostatici ca instrumente de negociere. Iar Israelul ia foarte, foarte în serios salvarea ostaticilor.

În 2006, Hamas a răpit un soldat israelian pe nume Gilad Shalit. A fost reținut timp de cinci ani și a devenit un punct focal al politicii, armatei și culturii israeliene. În 2011, Israelul a negociat eliberarea sa în schimbul ca peste 1.000 de palestinieni să fie reținuți în închisorile israeliene. Așa că vă puteți imagina care ar putea fi „prețul” pentru 150 de ostatici.

Luni, Hamas a amenințat că va ucide un ostatic israelian și îl va transmite în flux video, ca răspuns la fiecare atac aerian israelian în Gaza care a ucis civili. Din fericire, asta nu s-a întâmplat până acum. Faptul că se crede că atât de mulți ostatici sunt ținuti în Gaza complică, de asemenea, provocarea Israelului de a

urmări războiul. Cel mai rău coșmar al fiecărui israelian este să-și imagineze ostaticii uciși de bombele țării lor.

Atacurile teroriste îi invalidează pe activiștii palestinieni? Cum funcționează?

Eu nu cred acest lucru. Este perfect posibil și rezonabil să lucrăm pentru suveranitatea palestiniană și să milităm pentru drepturile omului palestinieni și să condamnăm terorismul în același timp.

Există ceva de criză în prezent în rândul activiștilor pro-palestinieni, în special a celor care sunt evrei sau lucrează îndeaproape cu grupuri evreiești, în legătură cu răspunsul la atacurile de sâmbătă. Unii activiști palestinieni au sărbătorit atacurile și au spus că acestea sunt rezultatul inevitabil al politicii Israelului față de Gaza. Mulți evrei din stânga se simt șocați și trădați de acest răspuns și cred că orice terorism ar trebui condamnat definitiv.

A devenit mult mai greu, săptămâna aceasta, să pledezi în mod clar atât pentru Israel care este evreu, democratic și sigur, cât și pentru palestinieni să trăiască liber în propriul lor stat. Dar continui să cred că acesta este atât lucrul corect, din punct de vedere moral, cât și singura modalitate posibilă de a rezolva acest conflict oribil, dezumanizant și fără speranță.

Cum se poate termina asta dacă este doar violență pură unul împotriva celuilalt?

Nimeni nu știe. Când mă gândesc la „cum se poate termina asta” mă gândesc și la început. Acest conflict nu a început în 2008, când Israelul a invadat pentru prima dată Gaza ca răspuns la rachetele lansate de Hamas în zonele civile. Nu a început în 1967, când Israelul a pus mâna pe Gaza – care fusese sub ocupație egipteană – împreună cu Cisiordania, care fusese ocupată de Iordania. Nu a început cu întemeierea statului modern Israel în 1948.

Poate că se întoarce până la Biblie: „Avraam a avut doi fii. Acolo era Isaac și acolo era Ismael.” Evreii își urmăresc descendența de la Isaac, musulmanii de la Ismael.

Evreii și arabii își urmăresc istoria în țara sfântă în urmă cu generații, secole și sunt atașați profund, spiritual și emoțional de acel pământ. Au existat ciocniri violente și asupra aceluiași pământ, de mult, mult timp - precum masacrul de la Hebron din 1929, în care arabii au ucis peste 60 de evrei și le-au jefuit casele și sinagogile.

Totuși, conflictul nu este „doar violență pură”. Este un conflict politic, un conflict cultural, un conflict între două narațiuni care sunt ambele profund implicate în identitățile și simțurile de sine ale oamenilor. Cu toții sperăm să se termine violența. Dar nu va fi până când conflictul nu va fi rezolvat.

„Ce le spun oamenilor care spun toate aceste lucruri antisemite? Pot să cer școlii să recunoască hărțuirea sau trebuie să fie neutri, astfel încât să nu pară că își iau de partea?” Avery Scott, 16 ani.

L-am întrebat pe rabinul Buechler, un educator care conduce un site de produse funky Judaica numit Midrash Manicures și care contribuie ocazional la Forward, cum a răspuns ea la întrebarea grădiniței ei despre cum a simțit Dumnezeu despre oamenii care trag rachete în Israel. „Din fericire, a fost întreruptă de o întrebare a fiului meu mai mare”, a spus ea.

Am simțit că am găsit o modalitate de a răspunde la întrebările lui Avery Scott despre cum să răspund la antisemitismul pe care îl experimenta la școala ei, așa că am sunat-o joi după-amiază.

Avery este un junior la liceul Dominion, unde a spus că sunt „poate 15 copii evrei din 1.500 de elevi” și ea este „cea mai vocală” dintre cei jumătate de duzină de membri ai Uniunii Studenților Evrei.

Ea mi-a spus că, în clasa a șasea, uneori oamenii îi treceau notițele care spuneau „Hitler avea dreptate” sau scriau zvastici pe biroul ei. Și că în clasa a IX-a, la o altă școală, când fiecare trebuia să aleagă o țară pe care să o reprezinte într-o

„paradă culturală” și ea a ales să poarte steagul israelian, „când a venit rândul meu, aplauzele s-au stins cu siguranță și câțiva oameni. s-a ridicat și a făcut salutul brațului lui Hitler”.

Așa că nu a fost surprinsă, când s-a întors la școală marți, să audă comentarii antisemite pe holuri, inclusiv comentarii stupide de genul „Dacă sunt aruncați în aer, va ploua bani”. Cel mai rău a venit la ora de economie, unde se uită la CNN 10, un scurt program de știri destinat studenților.

„Unul dintre băieți s-a întors către mine – toți sunt niște ticăloși – și a spus: „Ești evreu, nu? Am spus da. El a spus: „Ce se întâmplă, nu? Și apoi un alt tip a spus: „Ar trebui să avem un alt Holocaust și asta va rezolva asta”, mi-a spus Avery. „Și toți erau de parcă, e atât de amuzant. Toți sunt băieți proști.”

Am întrebat-o dacă i-a spus profesorului sau directorului și a spus că atunci când a raportat graffiti antisemite anul trecut, administrația a spus „nu vom aborda acest lucru în fața școlii pentru că nu sunt destui oameni afectați de aceasta.”

„Sunt ocupat și nu vreau să merg la administrație să spună din nou că nu sunt suficienți oameni afectați”, a spus Avery, care urmează trei cursuri AP – psihologie, științe de mediu și engleză.

„Te obosești, în cele din urmă, să duci aceeași luptă care nu are o rezoluție”, a oftat ea. „Ma deranjează mai mult acum pentru că se naște mai mult din ignoranță. Pun pariu că dacă aș întreba pe vreunul dintre acești oameni care a spus aceste lucruri, nici nu mi-ar putea spune ce este Hamas.”

Avery, dacă te ajută, poți să le arăți această coloană. Și ți-ai răspuns la propria întrebare, despre cum să o faci, destul de strălucit. Continuați să puneți întrebările dificile.

Imagine de Mira Fox

Jodi Rudoren este redactor-șef al *Forward* din 2019. Înainte de asta, ea a petrecut 21 de ani ca reporter, redactor și inovator digital la *The New York Times*, inclusiv o perioadă ca șef al biroului din Ierusalim și a fost pionierat într-un rol de pionierat în audiență. strategie.

Twitter: @rudoren. E-mail: rudoren@forward.com .

De Jodi Rudoren 13 octombrie 2023

Mulțumim lui Adam Langer pentru editarea acestui buletin informativ și întregii redacție Forward pentru munca lor grea, angajamentul față de adevăr și sprijinul reciproc în această săptămână.

Your kids' questions on Israel, Hamas and Gaza, answered.

'What do you think is gonna wind up happening in Israel? What will the effect be here?' by Jodi Rudoren. Translated and redacted by Victoria Sara Dazin.